

Vico Hannibal reggel beállított a palotába. Mentette magát, hogy tegnap elszakadt a barátja mellől, maga sem tudta, hogyan történhetett.

Boldogasszony napja lévén, a lovag indítványára elmentek a domonkosok Mária-templomába, amely a pogány Minerva-templom helyén épült.

A fiatalurak azonban lekéstek a nagymiséről, és mire a térre értek, a hívők már kiözönlöttek.

Sok szépen öltözött, főrangú hölgy volt ott, de akadtak lenge erkölcsű némberek is, akik arannyal és ezüsttel kivarrt fiúruhában merészkedtek a templomba. Tollas süveget is viseltek a fürtös fejükön és bársonytokos vékony kardot az oldalukon, és bár a jámbor dömés atyák az ilyen hóborstos divatot az ördög libériájának nevezték, sokan a nők közül tetemes lelki kárukra mégis mutogatni akarták a formás láb-szárukat.

A templomtér teli volt cifrán öltözött apródokkal és csatlósokkal, akik a hátszöveget és ösvéreket őrizték, mert abban az időben valamirevaló asszony szégyellte volna magát, ha fél tucat cseléd nélkül mutatkozik az utcán.

Tamás arca egyszerre elhalványodott, lélegzete is elakadt: a templom lépcsőjén váratlanul szembejött vele ő, akinek képével teli volt az esze és a szíve: a címeres angyal!

Ez örülség, ez álomba való – de mégis igaz! Kecsesen meghajtott fejjel, szerényen mosolyogva jön le a lépcsőn... A haja rozsdavörös, a ruhája halványzöld és arannyal hímzett, a kezén pedig, mellyel a tükörben a szent tiarát fogta, a kezén most is zöld selyemkesztyűt visel.

És most már azt is tudta, miért olyan ismerős neki az angyal arca: hiszen ez ő, a százszorszép, akit a bevonuláskor a korzó loggiája alatt látott, miközben rakoncátlan táltosával vesződött.

Hannibal nem vett tudomást barátja nagy felindulásáról, hanem egyenesen a zöld kesztyűs hölgy elé lépett, és mély meghajlással mondta:

– Madonna Fiametta, engedje meg, hogy én és nemes magyar barátom, Tamás apát úr meghódoljunk az ön szépsége előtt, és felajánljuk szolgálatainkat.

A hölgy szintén meghajolt, és bájos szerénységgel válaszolt:

– Nagyon fogom ezentúl szeretni az én szegényes szépségemet, ha elég ereje volt, hogy felém vonzza ilyen kitérő nemesemberek figyelmét.

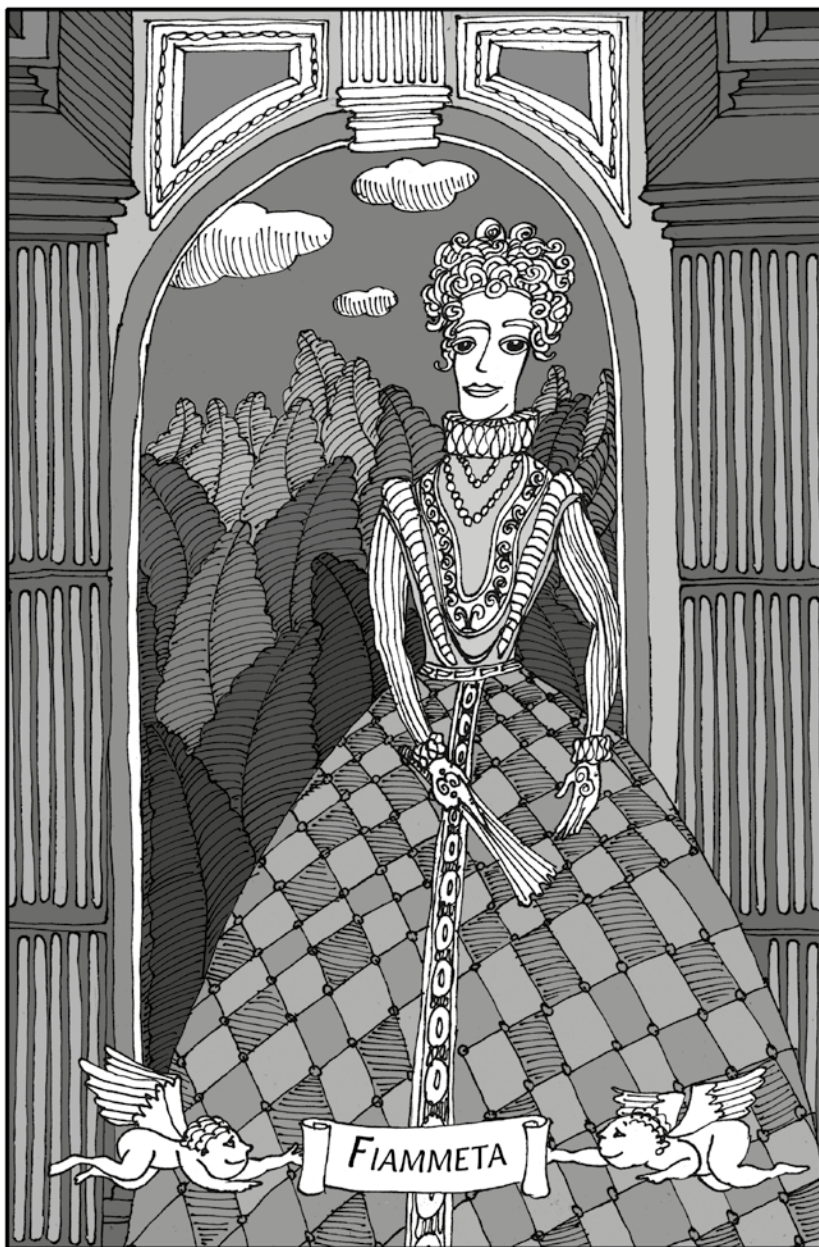
Már hozták a hattyúfehér hátszöveget és az ösvéreket a kísérő asszonyok és apródok számára.

Egész csapat nemes úr állott körülötte, mindegyik szerette volna Fiamettát kengyelbe emelni.

A hölgy azonban Tamás felé fordult, aki még egyre némán és mereven nézte.

– Nem ismerem a te nagyságod országának szokásait – mondta latin nyelven. – De Rómában a megbecsülés és a bizalom jele, ha egy férfit arra kérünk, hogy szánja meg asszonyi ügytelenségünket.

Az apát úr mégsem járta hiába a ferrarai főiskolát. Lehajolt, és összekulcsolt két tenyerét odakínálta Fiametta lábának. A leány azonban előbb kis keszkenőt terített Tamás tenyerébe, csak aztán tette belé gyönggyel kivarrt, keskeny bársonytopánját. És az ő segítségével könnyedén nyeregbe ült.

Midőn megindította lovát a Pantheon irányában, még egyszer visszamosolygott Tamásra, mintha régi jó barátok volnának.

Olyan valószínűtlen szép volt magas fehér lován, mint egy álomkép. Tamásnak úgy tetszett, mintha a levegő megtelnék körülötte fényességgel, és mintha valahol ezüst trombiták szólnának.

És valami édes, forró illatot is érzett. Talán kivirágoztak a kövek? Nem, ez már nem volt képzelődés, az illat a kis selymekendőből áradt, amelyet még mindig a kezében tartott. Ezüstcsipkés zöld keszkenő volt.

– A kendőt vissza kell adnod, még ma el kell neki vinned – vélekedett Hannibal –, nehogy afféle dicsekvő gézengúzoknak tartson, aki könnyűszerrel akar szerelmi záloghoz jutni.

Később azt mondta a lovag:

– Elpirult, mikor megérintetted a lábát, észrevetted?

A magyar ezúttal sem válaszolt, de maga is elpirult. Hannibal pedig nevetve mondta:

– Fiametta pirulásáért most száz ember irigyel Rómában, és van közöttük tíz, aki szívesen beléd merítené a törét.

Tamás még egyre érezte tenyerében a könnyű láb nyomását. Ez az érzés nagyon édes volt, és lassankint továbbszivárgott a karjában, fel egészen a szívéig.

10.

Ebéd után elvitte Fiamettának a keszkenőjét.

Az apát úr nagy dísszel, egy tucat lovassal vonult a Sciarra-palota elé. Hannibal nem kísérhette el ezúttal, őt valami szerelmi légyotton várták. (Olyan titkolódzva és annyi önérzettel jelentette ezt, mintha legalábbis hercegnő volna a kedvese, pedig trasteverei csaplárosné volt.)

Tudta Fiametta, hogy Tamás el fog jönni? A lépcső alján várta, díszbe öltözött szolgálai sorfala közt. Mint egy nagyurat. De hiszen Tamás az is volt, nagyúr, mégpedig a javából: a pápajelölt legkedvesebik atyjafia, a Vatikán jövődő hercege.

Karcsú oszlopos márványpitvaron keresztül kis szobába vonultak, amelynél ékesebbet Tamás még a budai kastélyban sem látott.

A falakat aranszövésű kárpitok borították, a padlót ázsiai selyemszőnyegek. Egy buján faragott szekrény polcai tele voltak a római ötvösművészet kincseivel, a szekrény tetején zománcos, nagy páva pöffszkedett. A kis asztalon, amelyhez telepedtek, néhány könyv és egy háromhúros teknősbéka-chitarra feküdt.

Fiametta mosolyogva vette át Tamás kezéből a keszkenőjét. Meghatóan bájos profilját szelíd aranyfénnel remegte körül a festett ablak.

– Ez a szerény kendő lesz ezentúl kelengyém legértékesebb kincse, mert neki köszönhetem, hogy nagyságod megtisztelte házamat.

